

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1355/24
4.4.2024. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Татјане Обренчевић и Ивана Илића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Милосављевић, адвокат из Велике Планае, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милуника Карић, адвокат из Крагујевца, ул. Карађорђева бр. 17, локал 42-23, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани П. 1570/22 од 23.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 04.04.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ КАО НЕОСНОВАНА жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** се пресуда Основног суда у Великој Плани П 1570/22 од 23.5.2023. године у делу става првог изреке којим је обавезан тужени ББ да тужиоцу АА исплати износ од 3.120,00 евра са каматом коју прописује Европска централна банка почев од 19.11.2020. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан плаћања и у ставу другом изреке, а у преосталом делу става првог изреке пресуда Основног суда у Великој Плани П 1570/22 од 23.05.2023. године се **ПРЕИНАЧУЈЕ** и **ОДБИЈА СЕ КАО НЕОСНОВАН** захтев за камату на досуђени износ главнице од 3.120,00 евра почев од 01.01.2012. године до 18.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за досуђење трошкова другостепеног поступка, као неоснован .

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П.бр. 1570/22 од 23.05.2023. године, ставом првим усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 3.120,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка, а по средњем курсу НБС на дан плаћања почев од 01.01.2012. године, па до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Ставом другим обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 85.400,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Благовременом жалбом тужени је наведену пресуду побијао из свих законских разлога и опредељено тражио трошкове другостепеног поступка.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 ЗПП и одлучио као у изреци из следећих разлога.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се жалбом туженог неосновано указује. Изрека првостепене пресуде је јасна, није противречна сама себи и разлозима пресуде и садржи довољне и јасне разлоге о битним чињеницама, тако да иста може да се испита.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је, на основу договора са тужиоцем, у периоду од 2001. до 2010.-2011. године одржавао домаћинство и пољопривредно газдинство тужиоца у ..., јер је тужилац у том периоду боравио у Немачкој. За наведене послове тужилац је туженом плаћао договорене месечне износе. Такође, тужилац је туженом позајмио износ од 1.500 евра ради куповине њиве и давао му је новац за куповину ђубрива. О новчаним износима које је давао туженом и износима које му је тужени враћао по основу зајма, тужилац је водио личну евиденцију. Дана 24.07.2011. године, након сравњења свих рачуна, дуг туженог према тужиоцу износио је 3.120,00 евра. Наведена чињеница о постојању и висини износа дуга туженог, уписана је у свеску тужиоца у којој је водио евиденцију о међусобним исплатама и исту су својеручним потписима потврдиле обе парничне странке. Након последњег сравњења рачуна од 24.07.2011. године, тужени више није вршио исплате на име дуга тужиоцу, те је тужилац, ради враћања наведеног дуга, дана 19.11.2020. године поднео тужбу у овој правној ствари. Поступајући у наведеном предмету, првостепени суд је донео решење П бр. 1890/20 од 11.01.2021. године којим је издат платни налог, а исто је, по приговору овде туженог, укинута решењем на рочишту одржаном дана 05.04.2022. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби члана 17 став 1, члана 262 став 1, члана 557 и члана 562 Закона о облигационим односима закључио да је тужбени захтев основан, налазећи да је тужени дужан да тужиоцу врати износ од 3.120,00 евра који му је тужилац дао на име позајмице, а о чему је сачињена потврда о сравњењу дуга на дан 24.07.2011. године, коју тужени током поступка није оспоравао, будући да тужени добијени новчани износ до дана подношења тужбе суду тужиоцу није вратио, због чега је одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде. На наведени износ дуга, првостепени суд је досудио камату сходно постављеном тужбеном захтеву почев од 01.01.2012. године до исплате, по стопи коју прописује Европска централна банка, а по средњем курсу НБС на дан плаћања, применом одредби члана 277 у вези члана 324 ЗОО.

По налажењу овог суда, као другостепеног, одлука првостепеног суда којом је обавезан тужени да тужиоцу врати износ главног дуга је у свему правилна и на закону заснована, а њена правилност наводима жалбе туженог није доведена у сумњу.

Првостепени суд је из потврде о сравњењу дуга од 24.07.2011. године и оценом исказа парничних странака, правилно утврдио чињенице битне за пресуђење у овој правној ствари и то да је тужилац, као зајмодавац, предао туженом, као зајмопримцу, износ од 3.120 евра, који износ тужени тужиоцу није вратио све до дана подношења тужбе, те је правилном применом одредбе члана 557 ЗОО закључио да тужиочево доспело неизмирено потраживање према туженом износи 3.120,00 евра, због чега је тужени дужан да тужиоцу врати позајмљена новчана средства у смислу одредбе члана члана 562 став 1 ЗОО.

Тужилац је подношењем сачињеног сравњења дуга од дана 24.07.2011. године, доказао основ и износ свог потраживања од 3.120,00 евра, а на туженом, који у свом исказу, датом у својству парничне странке на рочишту одржаном дана 28.02.2023. године, није оспоравао аутентичност наведеног сравњења дуга, као исправу о дугу, нити свој потпис на истом, је био терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање потраживања, или услед које је његова обавеза престала сходно одредби из члана 231 став 3 ЗПП. Како тужени током поступка није предложио извођење доказа на наведене околности, нити је доказао своје тврдње да је потврду потписао јер је веровао тужиоцу, иако према њему нема дуговања, односно да се наведена потврда односи на потраживање са недопуштеним основом, то су без утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари наводи жалбе којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања. По налажењу овог суда, као другостепеног, првостепени суд је све доказе оценио правилном применом одредбе члана 8 ЗПП, оцена доказа је образложена, те су и наводи жалбе којима се оспорава утврђено чињенично стање неосновани.

Међутим, код овако утврђеног чињеничног стања из кога следи да су парничне странке закључиле усмени уговор о зајму у смислу одредбе члана 557 ЗОО, по основу ког је тужилац предао туженом у својину износ од 3.120,00 евра, за који није био уговорен рок враћања, те да тужени до подношења тужбе није испунио обавезу из члана 562 ЗОО, то је тужилац пао у доцњу даном подношења тужбе сходно одредби члана 559 ЗОО у вези са чл. 324 ЗОО.

Из изнетих разлога првостепена пресуда је потврђена у делу који се односи на исплату износа од 3.120,00 евра са каматом почев од дана 19.11.2020. године, као дана подношења тужбе при чему се приликом одлучивања у погледу каматне стопе другостепени суд кретао у границама постављеног тужбеног захтева, а првостепена одлука је преиначена у преосталом делу који се односи на камату тако што је одбијен захтев за период од 01.01.2012. године до 18.11.2020. године као неоснован.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је иста донета правилном применом одредби члана 153, 154 и 163 ЗПП.

Из наведених разлога применом одредби члана 390 и члана 394 тачка 4 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен, као

неоснован, јер је тужени успео у незнатном делу, само у погледу камате, због чега је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде, применом одредбе члана 165 став 1 ЗПП.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић